

Målnummer:	UM4770-07	Avdelning:	8
Avgörandedatum:	2008-10-20		
Rubrik:	Varaktigheten av ett återreseförbud ska bestämmas utifrån en allsidig bedömning av vad som ligger utlännings till last och med hänsyn till konsekvensen för denne av återreseförbudet. Även med beaktande av att utlännings gett sig frivilligt till känna har den långa tiden, nära fem år, för den illegala vistelsen lett till återreseförbud i fyra år.		
Lagrum:	8 kap. 19 § första stycket utlänningslagen (2005:716)		
Rättsfall:	<ul style="list-style-type: none"> • UN 65-93 • Reg 92-01		

REFERAT

A från Ecuador reste enligt egen uppgift in i Sverige i augusti 2001. Hon ansökte om uppehålls- och arbetstillstånd i mars 2006. Som skäl till att hon väntat med att ansöka om uppehållstillstånd uppgav hon att hon inte hade känt till de svenska lagarna och att hon varit rädd för att de svenska myndigheterna skulle behandla henne lika dåligt som de ecuadorianska myndigheterna hade gjort. I beslut den 14 augusti 2006 avlog Migrationsverket A:s ansökan och beslutade att utvisa henne. Utvisningsbeslutet förenades med ett förbud för A att under en tid av fyra år från beslutet återvända till Sverige utan tillstånd av Migrationsverket. Som skäl för återreseförbudet angavs att A under en längre tid uppehållit sig i Sverige utan att legalisera sin vistelse.

A överklagade Migrationsverkets beslut och anförde, vad beträffar återreseförbudet, att den huvudsakliga anledningen till att hon väntat med att ansöka om asyl var att hon fruktade att hon skulle sändas tillbaka till Ecuador. Eftersom hon frivilligt uppsökt Migrationsverket för att legalisera sin vistelse var det obefogat att utfärda återreseförbud.

Migrationsverket bestred bifall till överklagandet.

Länsrätten i Stockholms län, migrationsdomstolen (2007-11-20, chefsrådmann Söderholm), avlog överklagandet och uttalade beträffande frågan om återreseförbud, att A:s förklaring till att hon inte omedelbart gett sig till känna och ansökt om uppehållstillstånd inte kunde anses godtagbar. Migrationsdomstolen ansåg mot bakgrund av den långa illegala vistelsen att det funnits fog att meddela ett fyra år långt återreseförbud.

A överklagade domen och yrkade att hon inte skulle utvisas, att hennes ansökan om uppehålls- och arbetstillstånd skulle bifallas samt att återreseförbudet skulle undanröjas. Till stöd för sin talan hänvisade hon, vad beträffar återreseförbudet, till regeringens beslut den 15 mars 2001 (Utlänningslagen - Vägledande beslut, reg. 92-01) i vilket regeringen uttalat att möjligheten att meddela återreseförbud endast ska användas när omständigheterna i det enskilda fallet särskilt motiverar det, bland annat om sökanden har uppehållit sig i landet under en längre tid utan att ha ansökt om erforderligt tillstånd. A anförde härvid bl.a. följande. Av regeringens beslut framgår inte om det ska göras åtskillnad mellan den sökande som frivilligt uppsökt vederbörande myndighet och den som först efter ett frihetsberövande ansöker om uppehållstillstånd. Den som frivilligt kontaktar Migrationsverket bör behandlas betydligt mildare än den som ansöker om uppehållstillstånd efter ett

frihetsberövande. Hon har visserligen vistats i Sverige under lång tid utan att ge sig till känna. Hon har dock på eget initiativ uppsökt Migrationsverket för att tillkännage sitt skyddsbehov. Det bör prövas om det är rimligt att meddela ett fyraårigt återreseförbud i ett fall som detta. Ett tvåårigt återreseförbud torde under alla omständigheter vara tillfyllest.

Migrationsverket bestred bifall till överklagandet och hänvisade, beträffande skyddsskäl och synnerligen ömmande omständigheter, till verkets beslut den 14 augusti 2006 samt till migrationsdomstolens skäl. Beträffande A:s yrkande att återreseförbudet skulle undanröjas, alternativt bestämmas till en kortare tid, anförde Migrationsverket bl.a. följande. Återreseförbudet meddelades mot bakgrund av att A vistades i Sverige i fem år innan hon gav sig till känna för svenska myndigheter. Anledningen till att hon inte gav sig till känna tidigare var hennes rädsla för hemlandsmyndigheterna. Migrationsverkets inställning är att det inte är avgörande om en person uppsöker myndigheterna frivilligt eller om vistelsen kommer till känna på annat sätt. Det som är avgörande är den illegala vistelsen i Sverige. I det nu aktuella målet konstateras att A reste in i Sverige redan i augusti 2001 och att hon först i mars 2006 kontaktade de svenska myndigheterna. Hon har enligt egen uppgift varit väl medveten om att hon varit skyldig att kontakta svenska myndigheter och på så sätt legalisera sin vistelse. Att hon har vistats illegalt i Sverige under en mycket lång tid är enligt Migrationsverket tillräckligt för att hon ska meddelas ett återreseförbud. Den mycket långa illegala tiden, fem år, ska enligt verket leda till att hon meddelas ett fyraårigt återreseförbud även om det i normalfallet anses tillräckligt med ett tvåårigt återreseförbud. Det har inte framkommit några omständigheter som gör det oskäligt att meddela A ett återreseförbud i det enskilda fallet.

Kammarrätten i Stockholm, Migrationsöverdomstolen (2008-10-20, Trägård, Jonson och Brege Gefvert, referent), yttrade: Migrationsöverdomstolen instämmer i migrationsdomstolens bedömning av A:s skyddsbehov samt att det inte föreligger sådana synnerligen ömmande omständigheter som avses i 5 kap. 6 § utlänningslagen (2005:716).

Migrationsöverdomstolen gör beträffande frågan om återreseförbud följande bedömning. I 8 kap. 19 § första stycket utlänningslagen anges att när Migrationsverket fattar beslut om avvísning eller utvisning, får beslutet förenas med ett förbud för utlänningslagen att under viss tid återvända till Sverige utan att ha tillstånd av Migrationsverket. Av förarbetena till 2005 års utlänningslag (prop. 2004/05:170 s. 290) framgår att denna bestämmelse motsvarar 4 kap. 14 § första stycket i 1989 års utlänningslag (1989:529). Sveriges deltagande i Schengensamarbetet medför att ett i Sverige meddelat återreseförbud får långtgående konsekvenser för den enskilde som därmed även hindras inresa i samtliga Schengenstater. Med anledning härav förklarade regeringen i beslut den 15 mars 2001 att möjligheten att meddela återreseförbud endast skulle användas i ärenden där omständigheterna i det enskilda fallet särskilt motiverade det (Utlänningslagen - Vägledande beslut, reg. 92-01). Omständigheter som ensamma eller i förening med varandra borde kunna leda till att ett avlägsnandebeslut kombineras med ett återreseförbud ansåg regeringen vara att

- Sökanden har uppträtt under olika identiteter och har använt sig av falska dokument till stöd för detta.

- Sökanden har åberopat skäl som i alla väsentliga delar har varit felaktiga eller har undanhållit väsentlig information, t.ex. genom att ge in falska handlingar.

- Sökanden har uppehållit sig här i landet under en längre tid utan att ha ansökt om erforderligt tillstånd.

- Sökanden har överträtt tidigare meddelat återreseförbud.

- Sökanden har anmärkningar rörande sin vandel och det rör sig om annat än bagatellartade engångsförseelser.

Vad gäller återreseförbudets varaktighet saknas närmare ledning i lagtext och förarbeten. I praxis har varaktigheten i allmänhet bestämts till två år, räknat från lagakraftvunnet beslut (jfr Wikrén och Sandesjö, Utlänningslagen med kommentarer, 8 uppl., s. 334 f.). Enligt Migrationsöverdomstolens mening bör varaktigheten av ett återreseförbud som beslutats med stöd av 8 kap. 19 § första stycket utlänningslagen bestämmas utifrån en allsidig bedömning av vad som ligger utlännningen till last. Den varaktighet som bestäms måste alltid stå i proportion till de individuella rättsverkningar återreseförbudet får för utlännningen.

A reste enligt egen uppgift in i Sverige den 21 augusti 2001 och ansökte om asyl den 14 mars 2006. Hon har därmed vistats illegalt i Sverige i cirka fyra och ett halvt års tid. Den långa illegala vistelsen utgör i sig tillräcklig grund för att meddela återreseförbud. Vid en illegal vistelse i Sverige av en längd som i förevarande mål framstår ett återreseförbud om fyra år som väl avvägt. A har åberopat att hon frivilligt gett sig till känna för svenska myndigheter och att det därför finns anledning att bestämma en kortare varaktighet av återreseförbudet. Enligt Migrationsöverdomstolen kan dock endast den omständigheten att A efter en mycket lång illegal vistelse självmant har uppsökt svenska myndigheter inte föranleda att varaktigheten av förbudet kortas ned. Av vad A fört fram i processen och vad som i övrigt framgår av utredningen i målet framgår inte att hon till följd av anknytning till Sverige eller någon av de andra stater som deltar i Schengensamarbetet skulle komma att drabbas oproportionerligt hårt av det beslutade återreseförbudet. Mot denna bakgrund instämmer Migrationsöverdomstolen i underinstansernas bedömning att varaktigheten av återreseförbudet ska bestämmas till fyra år, vilket ska räknas från dagen för denna dom.

Migrationsöverdomstolens avgörande. Migrationsöverdomstolen avslår överklagandet.

Sökord: Illegal vistelse; Vistelsetid; Återreseförbud

Litteratur: Prop. 1979/80:96 s. 120 f., s. 123 och s. 135; Prop. 1988/89:86 s. 167 f.; Prop. 2004/05:170 s. 290; Wikrén och Sandesjö, Utlänningslagen med kommentarer, 8 uppl. s. 334 f.
